

кажете: „Какъ“. — Турете влага, и слънчевитъ лъчи ще покажатъ какъждѣ се стреми житното зърно — къмъ една посока — къмъ слънцето — изворътъ на живота. И ние, като житното зърно, трѣбва да растемъ — да се стремимъ къмъ Бога. Но може да попита нѣкой: „Когато зърното израсте, стига ли до слънцето? А азъ искамъ да намѣря Бога“. — Тебѣ не ти е необходимо да знаешъ дѣ е Богъ, а само трѣбва да се стремишъ къмъ Него. Зърното е разбрало какво нѣщо е слънцето и е приело това, което желае. Сжщиятъ законъ важи и за насъ — и ние трѣбва да произведемъ сжщия резултатъ. Ние трѣбва да бждемъ посѣти, животътъ ни непрѣмѣнно ще има мжчнотиини, които съставятъ тия малки, но необходими спънки, както е съ житното зърно — извѣстно налѣгане е потрѣбно, и слѣдъ това ще дойде процесътъ на растенето, знанието, а когато завържемъ плодъ, това вече е добродѣтелята. Слѣдователно, трѣбва да бждемъ посѣти, трѣбва да ни се тури малко прѣстъ, да има малко налѣгане, слѣдъ туй трѣбва да растемъ нагорѣ и да придобиемъ знания, а това знание, слѣдъ като израсте до извѣстна степенъ, трѣбва веднага да се прѣвърне въ житно зърно. И слѣдъ туй ще прати Господарътъ да ожънатъ житото, и Той ще отдѣли потрѣбното отъ непотрѣбното — житото отъ кжклицата. Ние се раждаме, това значи изникваме; растемъ, развиваме се, умираме и ни заравятъ въ гроба, това е тѣпкане, вършене. И отъ гумното Господъ ще прибере онова, което му трѣбва. Туй съответствува на плѣвнята и житницата: плѣвата турятъ въ плѣвнята, а зърната — въ житницата.